

Priloga št. 20. c. 1. (vsak teden, četrtek ali petek) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in oglaš. ured. FRANC BEVK
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za izdajstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 17 februarja 1926 - GORIZIA, giovedì il 17 febbraio 1926. št. 7.

Kako je - če je prehlad v gledališču.

Prehlad v gledališču,
 to je sitna stvar,
 kiha pevec, kiha pevka,
 tolče vse udar na udar.

Treba imeti med igranjem
 vse je polno tam „arcnij“,
 treba doktorja in čaja,
 kdor s prehladom se bori.

Res, da pavze so velike,
 in je igra čudna zmes,
 a drugače ni mogoče,
 to je ljudi stokrat res.

Če pa kdo ve pripomoček,
 naj ga hitro sporoči,
 nanj naj si patent poišče,
 ga prodaja med ljudi.

Dokument.
 ločemo dokazati, da so se
 ne ital. tvrdke naučile pra-
 ne slovenščine, evo vam
 kaza v pisani besedi:
 Županstvo X
 Prosemo tale županstvo da
 nam poslu »foglietto od li-

kvidacio od Intendenco Fi-
 nanco v Trslu od oskodoval-
 cev N. N. iz X st. 136, tale
 ampak je vmrou lorej semore
 prasali dedicem tale karto za
 radi ki bomo napravli prosnjo
 v Trslu, tako ne bo potrebalu
 placati prav nec na hipoteczni

zavod v Gorici zakaj oskodo-
 vancev bi mogu primeti nazaj
 se listi dnar da je ze placu na
 hipoteczni zavod.
 Torej se prosu da bi nam
 poslali tale karto prej ku mo-
 goce ali naj nese sam seboj
 oskodovalce.

Nas uradi se znasa v Gorici
 Via Pilleri st. 10.
 Likvidator od Arteza
 X. Y.
 Zaman prepovedujejo na
 sodnji slovenščino, če po-
 šiljajo na županstva slična
 slovenska pisma!

Gorica, dne 18. febr.

Predpusl je končal na lako lep način, da ga skoraj še slišali ni bilo. Pardon, saj ni res. . . Ne smemh lagali, kajti lahko se zgodi, da se laž nad nami prav pošteno kaznuje. Pustl je bil lak kol v starih dneh. . .

Ze opoldne so se pričele polniti goriške ulice. Prodajalne so ljudje kar oblegali, da so si nakupili dovolj koriandol, serpenlin, konfeture in piščalk, da ne pozabimo omenili mask in drugega, kar spada k temu dnevu.

Zalibog, da so bile ločno obeni uri prodajalne med glasnim protestiranjem občinstva zaprte. Na Travniku se je zbiralo vedno več ljudi, ki so se prerivali v gneči in se božali s konfeturo, in tudi takih ni manjkalo med njimi, ki so lučali prave konfele po fleh v veliko veselje mladeži, ki jih je pobirala. Serpenline so visele z vseh oken, balkonov in tramvajske žice. Pisani trakovi so trepetali v lahkem vetru lepega dne.

Kmalu je občinstvo zajezilo ves promet. Tramvaj je bil ustavljen, ker se ni več mogel prerivati skozi množico. Točno ob treh je pričelo najyečje čudo dne.

Pushni korzoi

Pripeljali so se vozovi, ki so tekmovali drug z drugim, kateri bo lepši. Lep enonadstropni voz, ves v belem, je vzbujal splošno pohvalo občinstva. Drugi voz je bil podoben ruskim sanem, posutim s sneženimi kosmiči. Zvončkanjem te je spominjalo, na rusko stepo. Naj omenimo še vojni lank, ves v železju z dražestnimi maskami, ki se je valil med množico, katera ga je pozdravljala.

Kaj naj še opisujem? Trideset vozov, eden lepši od drugih. Vsa množica mask, lepo opravljenih kakor za praznik, vsa radost, ki je sijala z obrazov. . . Še Čuk ni imel miru v tej splošni radosti. Roké so ga prijele, dvignile in zaklicale:

»Živijo pustl! Živijo Čukl«

V tem so pa roké popustile, svet se je zamajal, Čuk je padel in se — prebudil.

Moj Bog, da je moral tako sanjati in spoznati, da se je

samo par bornih mask lovilo po Travniku, da ni bilo ne konfelov, ne konfeture, ne množice, ne pusnega korza. Tudi godbe malo, plesov ma-

lo, porok še manj, zalo ker je denarja malo. Če dobimo denar, bomo naredili pusni korzo in ne bo sanjal zastoni Čuk na palci.

Ena iz Trzina.

(Stara - malo prenarejena.)

To se je zgodilo in je forej resnična zgodba. Po vasi se je razširila govorica, da je Matevž Fačnik skrivaj zaklal rejnega pujska, ne da bi to naznanil dacarju, kol je velevala postava. Zvedel je pa za to ljudi dacar in se nemudoma odpravil v Trzin. Prišel pa je še pred dacarjem k Fačniku dobri sosed in mu povedal, kdo da prihaja. Sosed je odšel. Matevž Fačnik ni v tem položaju izgubil glave, ampak je premislil in napravil, kol mu je narekovala bistra glava. Pograbil je pujska, ki je lepo obrit ležal na plohu in ga ne bodi neumen, položil v prazno zibelko, ki je stala ob peči. Pogledal je skozi okno in ker ni videl dacarja, je imel še čas, da se je ocedil maščobe in si premenjal predpasnik. Nato je odel pujska v zibelki z otroško odejo in nad njim razpel platno, kol je napravila žena, kadar je v zibelki spal sinček Martinček. Vsedel se je nato k peči na klop in jel mirno zibali otročička. Da bi z mirnejšo vestjo pričakoval dacarja, si je prižgal cigaro in nalahko prepeval:

»Aja tulu
zaspančkaj sladku,
če spančkal ne boš
jih s palco doboš.«

Dacar je s ceste zavil na dvorišče in kmalu je vstopil iz veže v hišo.

»Aja tulu
kaj kup'ite dratu,
ne kup'mo ga več,
je sukan preveč.«

»No, no, kako da danes kar vi ziblujete, oče«, je pozdravil dacar in se obenem pazljivo ozrl okrog.

Skrivnost.

SOVA. »Če ment poveš tajnost, dragi moj Čuk, je ravno tako, kakor bi jo ti sam vedel. Ohljubim ti, da bom celo moji prijatelji in prijatelj rekla, naj jo naprej ne pripoveduje.«

»I, kaj pa hočem, ona je šla k Tomažu, pa sem kar jaz poprijel — na, zaspal je revček«, pravi nedolžno Matevž in ziblje naprej.

Dacar se odkašlja, zamomlja in reče:

»Slišal sem, da ste zaklali pujska, ne da bi to naznanili in plačali določeno vsoto, kol velevala postava. Kje ga imate? Najbolje, da ga pokažete, da napravimo, kol velevala postava.«

Matevž Fačnik je začuden gledal dacarja in se zasmel tako resnično, kol bi mu smeh res šel iz srca in kol da ni ponarejen in kol da nima namenja preslepiti dacarja. Prenehaj je tedaj zibati in je rekel:

»Da smo pri nas klali in da bi ne naznanili? Jej, jej, kdo pa je to povedal? Lejte si no, so vas pa enkrat potegnili, jej, jej, potegnili so vas, gospod Senčar.«

»Bomo videli«, pravi dacar »bomo pa pogledali.«

»Kar lahko, le preglejte vse kote in videli boste, da je res, kar vam pravim. Sam vam rad pokažem, če hočete.«

»Bomo videli, bomo pregledali, vse kol velevala postava. Kar pojdite in pokažite mi klei in shrambe, pregledali moram, ker tako velevala postava.«

In vstal je Matevž Fačnik od peči, ter peljal dacarja po vseh shrambah in vseh kolih. Prehodila sta vse sobe, preplezala tramovja in dacar je preiskal slamo in seno, toda pujska ni hotelo biti! Prišla sta nazadnje v hišo in Matevž je zopet sedel k peči in pričel zibati sinčka Martinčka, akoravno je bil miren in lih kol klada.

»Pa so vas potegnili, no, vi-

dife, da so vas. Če bi mi klali bi vi pujska ljudi dobili, ja pa kaj se hoče, jej, jej, pravim; škoda, ko ste se lo kol trudili.«

Tako je govoril Matevž Fačnik in zibal sinčka Martinčka, ki je bil pri sosedu ob peči.

»Clovek se tudi lahko p moli, no pa nič zalo. Ravno se je treba kol velevala postava«. Tako je vzdihnil dacar Senčar in sedel k mizi.

»Aja tulu. . .«

je pel Matevž, ker je bil skoraj v zadregi. Kaj če postane dacar radoveden, kako kaj ras moj Martinček. Jej, jej, do le ne sme prili. Dacarju se ne ne mudi, sedi in premišlja.

»Slišite, kako da vi ziblujete no pa saj vam pristojna in že vas je lahko vesela«, je povzročil čas dacar in se naslonil na mizo, kol da se mu nik mor ne mudi.

»Jej, jej, kaj pa hočem, zak pa bi ne zibal, saj to mi je zabavo.«

»Pa imate pridnega otroka še oglasi se ne. Veste, na pa zmiraj rjove in se repen kol da je na nalezalnici.«

»No, danes je pa res še d sti pridni, včeraj je bil nebolan, danes pa kar spi.«

»Ja, ja« vzdihne dacar vstaja od mize »bom pa š pa brez zamere, veste, moram ravnati, kol velevala postava, pa z Bogom«, in odšel je dacar iz hiše.

Matevž Fačnik je preneh zibati in se tako zelo zasmel jal v pest, da se je ustra samega sebe.

Dacar je prestopil hišo drag in nasproti mu je prišla Fačnica z jokajočim otrokom v naročju.

»O, kaj pa vi pri nas, dol vas že ni bilo«, je že od d nagovorila Fačnica dacarja.

Dacar se je začudil in ker ni bil neumen, je vprašal ženo:

»Koliko otrok pa že imate? Pri vas pa kar hitro napredjete, glejte si no.«

»I no, samo tegale; otrok kmalu dovolj in preveč.«

»Kako pa to, pravite, imate samo tegale, pa mož ziblje še enega.«

Fačnica se je zasmejala misleč, da se dacar šali rekla:

»Ta je pa bosa, samo l zamašek je moj, kajne? Martinček«, in pritisnila je sinček na srce.

Dacar ni več rekel besed in ni več pogledal ženske, sukul se je na peči in se v v hišo.

»Slišite, oče, pokažite vašega Martinčka, da vidim ali je verjeti vam, ali vaši ni«. Tako je slovesno govoril dacar in odkril zibelko.

alevž Fačnik se je pre-
šil. Cigara mu je padla iz
in roki sta mu omahnili v
oče.
acar je odstranil odejo in
azal, še je sinček Martin-
v podobi obritega pu-
ki se je zadovoljno rezal
belki in molil vse štiri v
a praga se je pojavila
alevž jo je opazil. Maho-
mu je padlo v glavo in
ičal je nad njo:
baba, lo si napravila ti.
a je res samo za nesrečo.
acar je objel pujska v zi-
ti in dejal:
Sedaj ga imamo in sedaj
edimo kol veleva poslava.

OGLASI.

roda se lepa majhna kra-
a, za manj premožno dru-
o, katera je tudi slabega
a navajena.
ol gospodinja pri gospo-
ki še ni oženjen, imam
govo mleko na prodaj.
Odda se v najem konjski
y za boljše gospode.
adi starosti se odda v rejo
enček.
roda se radi smrti več
in rok, vse še v dobrem
ju.

IZ KORITNICE.

lančku sva se srečala,
o sva se spogledala,
sovškami se sprijemala,
ol sva se objemala.
sne so ble moje oči
tega b'lo na Koritnici ni.
as bo prišel tudi tak,
bomo mogli vsi vstati,
tol v roke vzeti.
M. drugačno pesem pet.

TAKO JE!

Prosim čašo kave, toda
cikorije.
aj hočete čisto vodo

RAJE ZANIČEVANJE.
Neki gimnazijec (v starih
časih, ko je bil še zapor v na-
vadi), se je hudo pregrešil
proti enemu svojih profesor-
jev. Ta mu je dal na izbero:

»Kaj hočete? Deset dni za-
pora, ali moje zaničevanje?«
Dijak: »Če je tako, prosim
prav ponižno za vaše zaniče-
vanje.«

DOBRO INFORMIRANA.

»Včeraj sem povedala možu, da mi je zdravnik dejal, da mo-
ram nemudoma k morju.«
»In kaj je ta dejal?«
»Da nima denarja.«
»Kaj pa bo zdaj?«
»Informirala sem se v izvešiteljskem uradu, kjer so mi pove-
dali, da njegova sredstva dovoljujejo, da grem k morju...«

Ženska vojska.

Cim je bil Hindenburg izvoljen za
predsednika nemške republike, je
Francija takoj sklenila povečati svo-
jo vojsko. Ker pa »Društvo Nar-
dov« ne dovolji rekrutirati večje šte-
vilo moških, je ona sklenila rekruti-
rati žene. Razlogi za tak njen postop-
pek so popolnoma opravičeni: »Ker
se ženske lahko borijo s svojimi
možmi in ljubinci, ker jih zamorejo
včasih pretepati; ker znajo stre-
ljati iz revolverja prečnejše kakor
pa moški, ker so pokazale že od pra-
matere Eve sposobnost zapovedova-
nja — zakaj bi se potem vse to nje-
hove lepe vrline ne bi dale na raz-
polago službi domovine.« »Koliko je
žensk v Parizu, ki napadajo vsako-
dnevno cele čete moških, ki se jih lo-
tijo tudi ponoči, zgrabijo jih za vrat
ter jih odvedo, kakor jagueta, kamor
hočejo! Koliko je lepotic, za kateri-
mi slepo leta cel bataljon moških in
na vsak mig lepega komandanta pa-
da na kolena! Pa da bi ostala ta živa
sila neizkoriščena?! Sreča za Nemčijo,
da ni bilo v Franciji, kakor tudi pri
nas, za časa vojske ministrov, ki bi
znali misliti — drugače bi bila vojska
mnogo, mnogo prej končana. Moralo
se je samo poslati mesto uboge pe-
hote, bajnega topništva in smešne ko-
njice nekoliko jurških (mškočnih?)
čet elegantnih Parižank — pa bi ne
padale nemške trdnjave ena za dru-
go kot hruške, temveč kakor pri nas
ministri pravde. Glavno: Francija je
za časa vojske položila odlično svoj
izpit v zaledju in sedaj se pripravlja
država, da jim izpraša v kasarni nje-
hove sposobnosti za fronto. In kakor
pride svetlost iz vzhoda, a moda iz
Pariza, tako bomo tudi mi nekega
dne dočakali ženske rekrute.

Vprašanje je samo, kako se bo
končala rekrutacija žensk. Po davku
se ne more, ker ženske davka ne
plačujejo, četudi imajo veliko obrt.
Edino preostaja, da so rekrutirajo po
svojih vrlinah.

Zato bi vzeli:

Za pchoto: vse one deklice in žene,
ki zamorejo prehoditi na promenadi
vsaj 25 kilometrov na dan. To njho-
vo sposobnost je lahko oceniti po
njihovih bodcah (stegnah) na nogah,
kojo čvrstino mora potrditi rekru-
tna komisija.

Za konjenico: vse one žene in de-
kleta, ki znajo kolesariti in zbadati
z ostrogami (špornati?) svoje fante ali
soproge. Njihovo sposobnost bo po-
trdila komisija po odgovarjajočem
delu telesa za jahanje.

Za topništvo (artiljerijo) se bodo
vzele dobro razvite žene in dekleta,

Dvorec na deželi.

Farsa v enem dejanju.
K. Federici. Iz italijansčine pre-
stavil Bajec Karol.

OSEBE:

od STAREC, gospodar dvorca v
etni obleki.
KO, nastopi prvič kot gospod v po-
polni obleki, drugič kot pesnik,
trehč kot berač, četrtič kot vojaški
novinec z bobnom, petič kot nared-
nik, šestič kot lovec, sedmič kot v
prvem prizoru.
KO, nastopi prvič kot sosed gospo-
da STARCA, drugič kot delavec,
trehč kot francoski sluga, četrtič
lako kot prvič.
ga gospoda STARCA.
PRVO DEJANJE.
rajna na deželi z dvorcem, ki ima
edaj balkon. Pred dvorcem je mizica
in par stolov.

I. PRIZOR.

Janko pride in ogleduje dvorec.
Janko: To je torej tisti krasni dvo-
rec! Včeraj je bil prodan! Dve uri pred
mojim prihodom! Jaz, bedak! Kaj mi po-
maga denar, če pa ne morem kupiti ž
njim tega, kar bi rad! Gospodar mi ga
golovo ne bo hotel prodal! Kaj naj torej
napravim? Pred dvema urama je bil še
čas, takrat je bila še dražba! Ali vraga,
to je ravno: človek pride ali prezgodaj,
ali pa prepozno! Toda ... kdo prihaja
tam-le? ... Za Bogal! ... Ne, ne ... molim
se ... Toda ... ne ... to je ... da, da, on je ...
moj predragi ... Mirko! ... Ah, kako naj še
izgovorim? ... No, le pogum! ... (Kliče)
Mirko, Mirko! ...

II. PRIZOR.

Mirko in Janko.
Mirko: Kaj vidim? Ti si tu, Janko?
Janko: Da, kakor vidiš, z dušo in te-
lesom!
Mirko: Odkod pa?

Janko: Iz mesta! Saj sem pa tudi
preletel dvajset milj na konju v najhuj-
šem dirul

Mirko: Kam se ti je tako mudilo?

Janko: Da kupim ta-le dvorec!

Mirko: Ah, da! ... In šele sedaj?

Janko: Da, šele sedaj! Pa kako naj
li povem? Veš radi opravkov sem moral
iz mesta ... za dalj časa ... Ko je dospelo
pismo, v katerem si mi pisal, da je dvo-
rec na prodaj, me ni bilo doma. Ko sem
pismo prebral, sem takoj skočil na
konja, da pridem pravočasno!

Mirko: No ja kljub temu si prišel
prepozno!

Janko: O ... pa ni toliko moja krivda!
Saj sem napravil dvajset milj na vse
zgodaj, ne da bi se kje ustavil. Kaj ho-
češ še več!

Mirko: Slovnično resna in zasluži, da
jo temeljito premisliš!

Janko: In pa še kakol! Saj lahko veš,
kako sem si želel tega dvorca. Za vsako

ki znajo svoje orožje dobro plasirati in maskirati; katere znajo upraviti mašico za merjenje in po potrebi vzdigovati cev orožja; katere znajo ceniti vrednost municije in zato se skrbno hrigajo, da ne gre v nič niti edna strel. Njihovo sposobnost preciznega streljanja bodo potrdili za to odrejani strojni člani komisije.

Za mitraljesko (Maschinen-gewehr) službo: se bodo zbrale one žene in dekleta, ki zamorejo v minuti izbrbljati vsaj 600 besed; znano je namreč, da ženski jezik kosi hujše, kakor pa strel. Prvenstvo imajo predsednica ženskih društev. Ker je potrjenje njihovih sposobnosti zelo nevarno za komisijo, zato je dovoljno pokazati člansko karto katerega ženskega društva.

Za avijatiko: se bodo sprejele samo one žene in dekleta, ki so že na prvi pogled videti lahke. Strojniki v komisiji bodo potrdili, dali znajo dotične segreti motor ter ga postaviti v akcijo, vrhiti vse mogoče kretnje in obrate, ter paziti, da ne doleti aparat kakšen defekt.

Naravno, da bo tudi med ženami takanih, ki bi se hotele izogniti težji službi in bi želele lažjo službo. Valed tega bodo za takane rezervirana mesta deca mesta.

Armijaki stabi hi bili obrazovani od današnjih veselice (žurev?) tržaskih matron.

Spijónsko službo bi prevzele one dame, za katere se pozitivno ve, da nosijo rekord v prerekanju in odgovarjanju.

Avtomobilaska komanda ne bo sprejela samo sorodnike, ministerske tete in strine, temveč tudi njihove kuharice in solharice ter obče vse žene, ki so se z dolgo prakso naučile voziti so z državnimi avtomobili.

Etó, kako bi zlečala ženska vojska. In dobro je tako, da has bodo zamenjale žene. Mi jim bomo zelo radi odstopili naša prednja mesta za borbo in brez protesta zavzeli za ledje.

VPLIV KUHANJA

»Zakaj si tako sjezen?»

»Moja žena kuha, in ob takih prilikah kuha navadno tudi v meni.«

PIJANEC

Učitelj: »Kako imenujemo človeka, ki je ves dan v gostilni?»

Učenec: »Gostilničar.«

čeno ga hočem dobiti! Ali bi mi mogel pomagati?

Mirko: Da, ali na kak način?

Janko: Saj to je ravno, da ne vem! ... O, pa ti si zelo duhovit, ti si boš že kaj izmislil!

Mirko: Mhm! ... Dal ... Meni se navsezadnje stvar ne zdi tako težka!

Janko (se tolče po glavi): Dve uri ... samo dve uri prepoznal! ... Pa, kaj misliš ti, ali je novi gospodar pohlepen po denarju?

Mirko: Kakor se zdi ... Ali, če zavrne denar ... kaj potem? ... Ah, čakaj! Sijajna misel! Sijajna misel! Za vruga, prihaja mi krasna misel!

Janko: Govori, Mirko, govori!

Mirko: Kakor veš, stanujem tu v bližini ... v sosednji vasi! Novi gospodar me še ne poznal ... Sploh, vsa umetnost tiči namreč v tem, da pokažemo gospodu Starcu ta kraj v taki luči, da se bo reprimiral, da je prišel mesto v nebesa, v dvajset pekell

Jarem sv. Lukeža.

Oprosti, Čuk, da se ludi jaz oglasim k temu vprašanju. Nisem namreč poročena, sem še prosta, dasi ne smem reči, da sem še mlada, a staro me ludi še ne more nihče imenovati, ker se nisem prekoračila štirideset let. Poročila se pa

nisem do danes zato, ker se nisem hotela. To se pravi, poročila bi se že bila, če bi me bil kdo hotel, ki mi je bil po volji. Ker sem se pa upala enkrat izbirati in nisem vzela udovca s petimi otroci, se je usoda maščevala nad menoj, da sem se še ponujala udovcu, a me ni hotel več razumeti, drugi pa mi ludi ni hotel reči, da bi me hotel, če bi ga jaz hotela.

Vsak predpusl sem si želela, da bi dobila enega in sem storila vse mogoče. Plesal sem hodila ob vsaki priliki, zapeljivo sem gledala tako, da so mi skoraj oči stopile iz jamic, ali zlomka, pomagalo vse nič ni.

Niti moja obleka, ki je bila

zmirdaj po modi, belo ostrigla sem se na lonec, da bi bila še bolj moderna kot druge. Ali slabo sem naletela. Pust za pustom sem morala vleči ploho, in ludi ta pust ni drugače.

Zato sem prav huda na Čuka, ki tako kritizira zakonski stan, po katerem jaz tako hrepenim. Spominim se ob le priliki zgodbe, ki mi jo je povedala že moja rajna teta, da je neka taka reva, kol sem danes jaz, klečala pred kapelico sv. Antona s prešičkom pod Smarno goro in prosila:

»Sv. Anton, daj mi moža!«

Za kapelico je bil skril polepuh in je dejal: »Tvoj mož bi pil!«

Ona pa še bolj: »Sv. Anton, daj mi moža!«

Polep zopet: »Tvoj mož bi le bil!«

Ona pa vsa huda: »Naj bi le pil, naj bi me bil, samo povej, kje bi se dobil!«

Tako je, dragi Čuk, paj ima malo napak, saj jih imajo vsi ljudje, to nič ne dé. Samo povej mi, kje naj ga dobim, ako ludi z napakami.

Pa nikari ne misli, da je to napisano samo za pepelnice, premišljevanje in da se me še pust drži. O ne, moj dragi Čuk, to je tako resna beseda, da bolj resna biti ne more, in je dobro, da jo razmišljavaš. Čuk, in jaz

Jera.

(Opomba Čuka: Zelo žal mi je, da Jera ni še dobila moža, ker vidim, da je po svoji odkritosti zlatá vredna ženska. Vse mlade in lepe lažejo in delajo take rogove, da se Bogu usmili. Zato priporočam Jero vsem neoženjenim, naj dobi enega z malo napakami, ker je tako skromna. Olicel v postu sicer ne bo šumna, a to nič ne dé.)

Strogi predpisi.

Kakor je znano, so izšli strogi predpisi s kaznijo za tiste, ki bi pokodovali apravo v železniških vozovih.

SPREVODNIK: »Čemu ne sedite na fotelju?«

POTNIK: »Bojim se, da bi ga pri dolgi vožnji na kakršenkoli način malo ne obdrnil, zato mi je ljubše, če sedim na svojem ...«

Janko (ga hoče objeli): Mirko, daj da te objamem! O, saj sem vedel, da imaš prebrisano glavo!

Mirko: Tihol! On prihajal Ti ostani tu z njim! Poizkusi da, če ti bo hotel prodati dvorec za denar! Če ne, pridi k meni, da ti razložim svoj načrt! (Odide.)

Janko: Počakaj! ... Ps, ps, ps! ... Oh je že odšel! Začnimo torej komedijo!

III. PRIZOR.

Starec s knjigo v roki. Sledi mu sluga, ki nese dve steklenici, ki jih postavi na mizo, Janko.

Starec: Sem, Matija, sem, kar tule postavil ... No, sedaj pa lahko greš! (Sluga odide.) Ah to je res prekrasen kraj! Na boljšega bi ne mogel naletel! Tako s knjigo v roki in steklenico sladkega vipavca poleg sebe! Ah, dal kako sem si želel tega! Ta mir, tihoča, ljubka senca, obljudena cesta, kjer vidiš in opazuješ neprestano kaj novega! (Sede in bere.)

Janko (se mu približa): Gospod oprostite, če Vas motim pri Vašem delu. Ali imam čas govoriti z zelo prijaznim gospodom Starcem?

Starec (še vedno iflegmatično): Da, jaz sem listi zelo prijazni gospod Starec! Moram Vam pa takoj naprej povedati, da se nič kaj rad ne pogovarjam z drugimi ljudmi!

Janko: O samo četrt ure!

Starec: Sveča nebesa, četrt ure, to je mnogo!

Janko: Slišal sem namreč, da ste kupili ta dvorec za 19 tisoč lir.

Starec: Dal!

Janko: Potem so Vas opcharili!

Starec: Kaj? Kako? Res? Zakaj?

Janko: Jaz sem stavbenik!

Starec: Me zelo veselil!

Janko: Ta stavba je vlažna!

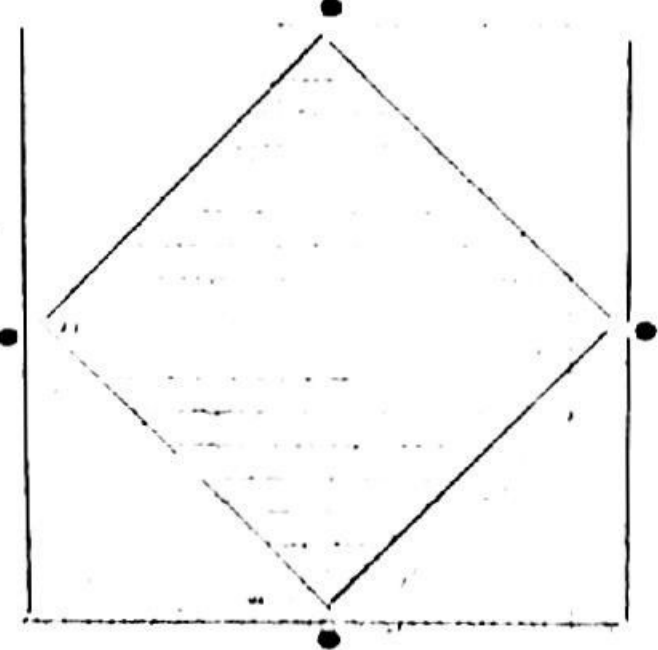
Starec: Tega ne čutim!

(Dalje.)

ker pa je Kljun na Skofljah pustil,
niti ene ni izustil.
Tudi Jazbec je leseni,
dremal tam ob »fajhtni« steni.
Zraven njega Volk kosmati,
kmalu je pričel smrčati.
Prišla je enajsta ura,
ko ljudj se ven zafura
na cesto z oštarije,
ker takrat se več na pije.
Tako je ob dotični uri
kičmar pokazal vsem na duri.
Zverj in ptice so odšle
z »oštarije« na -- kolé -- s pepelom.

Rešitev ugank.

Spovednik.

Prva:
Druga:
Da naredi še enkrat
tako veliko hišo kot
poprej, a se še do-
takne dreves mora zi-
dati, kot kaže vnanja
črta. Prav so rešili:
Božič Rudolf, Postoj-
na. Žejn Ana, Trst.

ICE BREZ KLJUNOV IN DUGE ZVERI V KOMENSKI GOSTILNI.

Čevga je bilo dno,
tule so zverine se
ne druge ptice
penske vasice.
Kosa, Vrabea si brez kljuna
ce, našega Oruna,
tuli so v »oštarijo«,
čejo pogasijo.
dobro se napili,
karte se lotili,
niso vsi dobili,
kmalu razježili.
bi se spoprijeli,
šes ni stopil Pirjeve smeli,
rove je ublažil
čejo bitko potolažil.
eno neka ptica,
za, da se ji godi krivica,
bila je za kozarce,
unu bi zudala udarec.
all že kozarce ptiček
e, naš preljubi strček.
ničesar ni zudil,
bil je prav vesel.
pa Vrabea jo popihla
varno prisopiha.
kaj bi se zgodilo,
zapustil »oštarijo«.
pa so ptice
te vrstice:
Slavee slave,
kaj iz višavel
abci se klefajo,
gega ne znajo!
čelo je bil Petelin,
čenoje je pelin!

»Čemu si bil zadnjč zaprt?«
»Mošjno dentarja sem po-
bral.«
»Radi lega?«
»I seveda — ali mošjno sem
pobral z mize in je nisem imel
namena vrniti.«

DALJSI DAN.

»Koliko ur ima dan?«
»Petindvajset.«
»Kako, petindvajset!«
»Saj ste dejali prej, da je
dan že za eno uro daljši.«

POSLUŠNOST.

Učitelj: »Povej, Jurček, za-
kaj moraš biti svojim starišem
poslušen?«
»Ker sem ... sicer ... le-
pen.«

Zmešnjava.

V dvoranu so odmevali čim-
dalje manj tibrati »koti« vo-
jaške godbe. Očividno se je
koncert bližal h koncu. Hrlep-
na, pisana množica vrvi in go-
vori vse križem. Prof. Dolfi
Zakajite sedi med lovčariši,
glava mu leze na mizo. Pre-
vzela ga je sladka kapihica do
prijetile ginjetosti. Nacikrat
ga obstopijo njegovi kolegi,
ler ga prično drezali in nadle-
govati. Končno ga le zopel
spravijo v dobro voljo, kakr-
šne je bil vedno.

»Kaj boste vi norci, vi lep-
ci«, prične Dolfi in se zravna
na slolu, »vi ki ne veste, kaj
se pravi živeti. Mi smo poiz-
kusili nekaj mi, ki smo bili v
Egiptu in smo občevali z lepi-
mi Egipčankami in ki smo na
velšvetovni slikarski razstavi
v Kairi dobili veliko Angleško
diplomo, jaz ki znam risati,

kot tobent drugi v mestu, kol
ga tuma Jugoslavija in ga ne
najtele daleč na okrog.«

»Bravo, bravo«, kliče prij-
telj »Nedanič«, »zalo ga pa
puzto, da si pridobilo novih
velikih idej za našo umetnost.
Zivno! Zdrav!«

Prof. Dolfe se je poživil in
lotila se ga je njegova priro-
jena mu šalivost. Nasproli je
sedela elegantna gospodjenta
v lahni toaleti, od katere so
puhteli prav vsi duhovi mo-
derne parfumerije in nagajivo
šegotali v nos. Dešno tlogo je
imela prekrizano z levo, da
so se visoko gorj belle svile
ne modne nogavice.

Prof. Dolfe se obrne proti
dama in ogenj mu se brati iz
meglenih oči.

»Ah, karfjola, kako si ti lep-
pa, kako si vendar zapeljiva,
slišiš, ah, karfjola!«

Dama se je očividno užalje-
na obrnila na drugo stran, to-
da prof. Zakajetu ni pošla
sapa. S smučno, ponarejeno
gledališko geslo je položil ro-
ki na prsi in rekel s skesanim
glasom:

»Ah, kako mi je žal, kako
zelo mi je žal, da sem ti kar-
tako, lebi nič, meni nič pred-
ložil tako zelo žaljive besede.
Oprosti, srček, prosim te, ne
bodi užaljena.«

Tovariši so se smejali in še
dolgo je trajalo to veselo raz-
položenje. Šele čez dolgo ča-
sa je prof. Dolfe padla v
glavo misel, da bo treba do-
mov. Dvignil se je in študent
Masuha ga je radovoljno pod-
piral v tem sitnem položaju.
Treba je bilo obleči suktnjo in
dobiti pokrivalo. Pa je prof.
Dolfe Zakajne, v tej prijetni
qujenosti minulega večera
popolnoma pozabil, kaj da je
odložil suktnjo in klobuk. Hodi-
la sta z Masuhom od kola do
kola in povpraševala ljudi o
suktnji in klobuku. Ko sta pri-
šla v neki kol, je položil Dolfe
prst na čelo in dejal. »Kaj li
rečem, li Masuha, veš kaj, lu
menda ni ne suktnje in ne klo-
buka. Pojdiva k bufetu: zdi se
mi, da sem tam odložil celo

Ni imela sreče, v vasi ploh vleče.

znala prikupiti,
la sreče,
e mora pokorili,
ploh vleče.

Malo sicer je nerodno,
če ostane sama,
brez moža je pač usodno,
če ostane dama.

Ploh je še najmanjše hudo,
ki jo s tem zadene;
kaj je hudo in najhujše,
naj vam samka razodene.

sivar. »Gugajoč in omahujoč sta se rnila do bufeta, loda suknje ni hotelo biti. Prof. Dolfeta je obšla pravična jeza in jel je obkladati ubogega študenta Masuha z ne baš lepimi priimki, češ, da je on skrnil sukno in klobuk. Ko sta obšla vse kole in so se jih ljudje že pošleno nagledali, je Masuha vendar opazil na neki španski sleni sukno in na nji poveznjen širokokrajni klobuk.

»No, tam je menda vaš klobuk«, pravi Masuha prof. Dolfetu, ki je menda tudi že opazil sukno.

»Dobro, dobro«, vpije z gromkim glasom Dolfe, »lo je moja suknja, dobro, dobro! Masuha mu jo je pomagal obleči, kar je šlo pa le s ležavo kajli prof. Dolfe je ilačil roke v vse žepe, le rokavov ni mogel dobiti. S ležavo je spravil sukno nase in ko je hotel pokriti klobuk, stopi k njima mlad gospod in prične cepelati in kričati na vse prelepe.

»Kaj imata opravili z mojo sukno? Tal, vi ste mi jo hoteli ukrasiti! Slecite jo! Pri tej priči vas dam aretirati.«

»Prosim, prosim«, jeclja Dolfe, »lo je moja suknja in zdi se mi žaljivo, da me dolžite talvine. Slišite, vi človek, odstranite se prav urno, če ne pokličem policaja.«

Drugi pa pograbi prof. Dolfeta za ovrtnik in mu hoče sleči sukno.

»Stran, vam pravim«, kriči Dolfe in pomigne Masuhi, »pójdiva, Masuha, lo so razbojniki, oropali me hočejo, lo je škandal«. In z Masuhom sta hotela oditi.

Krog njih se je jelo drenjati čimdalje več ljudi, ki so rado vedno pritiskali v ospredje. Tedaj je bilo gospodu dovolj in odprl je bogato zakladnico svoje izobrazbe in psoval onadva z vsemogočimi imeni, skočil je nazadnje pred Dolfeta in se odločno postavil predenj.

»Suknja je moja, slecite jo, vi lepec, vi norec, clo lo imam jaz v žepu«, rekši potegne iz žepa zavajen robec in ga smrdečega kot je bil, pomoli prof. Dolfetu pod nos. Tedaj se pa z skrbno umerjenim glasom oglasi Masuha, ki je dolgi študiji cele situacije prišel do zaključka:

»Slišite vi, g. Zakajne, morda pa suknja le ni vaša. Gospod bo že poznal svojo obleko, zato mu dajte sukno nazaj.«

Prof. Dolfe Zakajne je poltr in zmeden slekel sukno in zaripel od jeze siknil Masuhi:

»Ta, norec, li-li-li si mi skrnil sukno, li, falof, vi falof, vi se boste norčevali iz svojega

profesorja. Ne, nikdar! Jaz vam pokazem, jaz, ki sem si zaslužil anglesko diplomu, jaz vam pokazem, kaj znore prof. Dolfe Zakajne.«

Pristopil je prof. Nedanič in se razljučen obrnil do Masuha:

»Kaj, li se upaš norčevati iz svojega profesorja, li! Cakaj, lane, lo te bo stalo. Zakaj mu skrives sukno in se potem še norčuješ iz njega. Zapomni si, lo povem ravnateljju, lo je škandal, izključen boš!«

Študent Masuha je prišel v zadrego in je jel pregovarjati prof. Dolfeta, loda ta se ni dal ulolažiti. Zato je Masuha hotel oditi.

»Nikamor! Z mano pojdeš, dokler ne najdeva sukne, idi val!«

Sla sla in sredi pola je Dolfe nenadoma ves presenečen obstal ter položil prst na čelo.

»Hudiča-a-a, lo je, lo je, lo je od sile, sedaj mi je jasno.«

Masuha ga je gledal začuden.

»Norec, norec, sukno sem pustil v restavraciji«. Stopil je nolri in prišel kmalu nazoj s svojo sukno in v svojem umelniškem klobuku. Tolkel se je

po čelu in obraz se mu je zallegnil v običajni poslolovni izraz.

»Kaj nistem pravil, kaj nistem vedel, li norec, zdaj pojdi in jaz grem domov. Zdaj sem pri volji in čulim zmožnost, da bi risal.«

Med tem govorom se je prof. Dolfe Zakajne začel pomikali v smeri svojega slonovanja in od daleč je še zaklical Masuhi:

»Zdravo, kolega! Lahko noč!«

Pravijo.

Pravijo, da Konsenci Čuka vsi skrajno napeto čakajo, pa ga ni, pa ga ni, čas je skrajno napet.

Pravijo, da se ustanovi v Komnu Sportno društvo pod imenom »dravšč«, katero bi negoval: šport, zlati desanje po ledu, pa nič ni uspeha, saj se nobeden niti ven ni upal, ker se je vsak bal leda, da bi se mu ne zdrsnilo.

Pravijo, da je nekje v Komnu šla »ohceta« po vodi. Zdej pa Čuk pravi: ali fant ne mara punce, ali tudi celo: punca ne mara fanta.

Pravijo, da se v Komnu ob luninem svitu sprehajajo neke gospodične, ki so Čuku dobro znane. Čuk pa jim sledi, in sledi: kjerkoli hodijo, pa ga nikoli vloviti ne morejo.

Pravijo, da so v Svetem gospodstvu zelo pomorne, ker jih pogostoma obiskujejo komenski fantje.

Pravijo, da se neka gospodična v Tomazevici zelo pomorno drži. Nje hrabrost do fantov je velika, saj jo celo še sam Čuk pozna.

Pravijo, da se je v mali Bukovici pri Il. Histrici otvorilo majhno moderno društvo, v uradu je gospodična z ostricnimi lasmi.

Pravijo, da so v Zidanem mostu kar tri dekleta za enega fanta trgajo; in sicer ta rdečelasa Fanika, ta lepa Mimica in ta majlandska Fanika. Ivan pa huje nobene ne mara. Sv. Janez Nepomuk na mostu pa kaže z kazalcem, da se mora molčati.

Pravijo v Cerknem, da je Mlinarjev Johan priredil v Port-Arturoju ples, ki je štel več ljudi kot vsaka gostilna v Cerknem, tako, da se prireditelj ni mogel plesati pač pa zaspati pa peči.

Pravijo na Koritnici, da namcravajo ustanoviti društvo za goveje vile, da bodo lažje odstranili, kar jim je na poti.

Pravijo istotam, da je že vriskanje, kihanje in žvižganje prepovedano radi neke odlične osebe.

Pravijo, da je Čuk na Koritnici opazil, da Marjani silno škoduje jeza.

Pravijo, da je na Grahovem neko dekle plesalo do polnoči s fantom z juga, po polnoči pa s fantom od severa. Dekleta le pamet, ker pamet je boljše kot žamet.

Pravijo, da je v Kostanjevici pri Kanalu prav pridna šivilja, ki pravi pravlja hlače, spodnje hlače in srjace in t. d. — popravlja jih namreč finančnim stražnikom, uradnikom, kovačem in cestnim pometačem. — Ko pa je Čuk na palci izvedel, da ima tudi on razstrgane hlače, je veselo zavriskal in jo mahnil proti Kostanjevici s svojimi strganimi hlačami. — Ko je prišel na križišče, je nenadoma začel nek glas, sledeč temu glasu je dospel naravnost v vas. Videl je teto Tinco, ki je godla na bas. Mati in njena hči sta pa plesali tango po sobi. — Potem pa je oče udaril na trambik, — takrat se je Čuk ustrašil in jo naglo odkuril s svojimi strganimi hlačami, tja, od kjer je prišel.

Pravijo na Rodici, da A. še vedno ne more dobiti fanta. Čuku bi svetovali, naj princu še iz kamniškega okraja slike ženinov. Morda bi ji bil kateri po volji.

Pravijo, da imajo v Sp. Domžalah ulico, katera ima brez števila imen. Nekateri ji pravijo rokodelska ulica, drugi zaljubljena ulica, tretji zelena ulica itd. Naj bo to že tako ali tako, gotovo je, da hrani ta ulica zelo velike zaklade ljubezni in prijateljstva. Menda bo v kratkem izdal nekdo velik roman, katerega vsebina bo povzeta iz dogodkov v tej široki znani ulici.

Pravijo v Študi pri Domžalah, da se je tam zopet oživila agitacija za društvo črna roka. Geslo tega društva je: Vse spraviti s sveta.

Pravijo v Nadgorici, da bodo Čuku v najkrajšem času postavili marmornat spomenik. To pa radi tega, ker ima on neizpodbitne zasluge za napravo novih bronastih zvonov.

Pravijo v Gameljnah, da bi nekatere gospodične zelo rade, da bi Čuk tudi o njih kaj pisal. To bi se prav lahko zgodilo, toda sedaj je žalibog preveč mrav in Čuk prosi kakega velikoglavega vaščana da mu za to umsko dobo odstopi kako stanovanje s prosto dnevno razsvetljavo.

Pravijo, da jo bila v Stanjelu velika pustna veselica. — Siccome Čuk vse vidi in vse ve, je slučajno pokukal skozi razbita okna grajske kleti ter opazil, da so Rihenberčani igrali, kot privski uštimani kvartet godel. Stanjelci pa — plačali in trgali podplate, tako, da so šli nekateri domov pet bosu nogu.

Večni dijak.

»Kaj, že zopet zahtevaš denar? Saj sem ti dal ravno pred enim letom dve slo lire.«

»No, dragi sličic, pomislite veliko smolo. Tedaj sem zaman čakal krojača, da znova pride s svojim računom in sem denar porabil.«

Pravijo tudi v Biljah, da »Charlova Tetka« neke ljudi posebno tišči na želodcu, in je pri najboljši lanatično-strankarski volji ne morejo prebaviti. Svetuje se jim v dosego prebave ali odprave sledeča dijeta: zabojček šalamarija stopljenega vorni kuzli (ne kozli z rožiči) zmešanji z škafom šene in mane in vse to obeljeno z enim litrom diricnega olja, in ko to začne delovati še 10 kosov »mirglpapija«. Ni vrag, da ti se tetka tako omehčana ne spravi iz želodca nazaj v Braziljo.

Pravijo, da so kosečke pupe zelo žalostne, ker jim delajo bistričanke zelo hudo konkurenco in jim očitajo, da so zadnji ples pomele. — Prišel je pust, sreča se jim pa ne smeje baš prijazno ni za ene ni za druge, bi se radi iznebile nesrečnega deviškega stanu, ladja sreče se je razbila in krmilo se je polomilo. Čuk pa vse vidi in pridno piše.

Pravijo, da so gospodične iz Ilir. Bistrice tako visoke in hočejo biti same šnorjine, pa pridno kupujejo maškarnice obleke (menda za balo da bodo večja) da bodo lepše za pust — pa jim pritiče letos ploh vleči se ne morejo pa sprjazniti z mislijo pa ga ne bodo marale iz same ljubezni do preljubih fantov, zato bodo šle rajši v kino ali pa spat in tožile svojo nesrečo ter same jokale, ker morejo še vedno prenašati nesrečni jarem deviškega stanu. Tudi Čuk jim želi lahko noč in pazi pri tem, da bodo vse sladko spale.

Pravijo, da so v Dobropolju pri Il. Bistrici nekatere punce zelo vesele, ker je dosti snega, da si kratek čas z njim delajo. Ker drugega ne morejo dobiti za kratek čas.

Pravijo istotam, da so nekatere dobropolske punce zelo študirane, ker slikajo vaš brez aparata.

Pravijo, da sesljanski igralci so imeli letno večerjo na Silvestrov večer, in jih je bilo številno 12, kakor apostolov, samo od Kristusovih ni bilo nobenega.

Pravijo, da se gospodične A. in M. ne hosta več vmešavali v tuja opravila, da bodo rajši holi skrbele, da ne bodo zabile sol na pouci, kadar se kruh zamesi.

Pravijo, da sesljanski igralci nameravajo za pustno nedeljo igrati v Vižovljah, pa bodo povabili Čuka osebno, ker se več zanesejo, da bo de on več razumel pogreške, kakor sova.

Pravijo v Sužidu, da statistika poljubov pretoklega leta se ne da natančno dogmati, ker so pa večina nezakonski, je seveda to težko. Pač pa je gojovo, da so številke zelo visoke. Da bo pa letos lažje ugotoviti, se prosijo nekatere punce, naj se ne skrivajo po vaških ulicah in ne podpirajo hišnih vrglov.

Pravijo istotam, da hodijo »Svanski žlajfarji« v Sužid kulturo sejati, izkazujejo se posebno v tem, da tam poplivalo in razgrajajo pozno v noč. Toliko pa že vsak zna, koliko en žlajfar velja.

Pravijo, da je na Ustjah našopirjena pevka, za katero nimajo v Ajdovščini in niti v bližnjih mestih dovolj lepega perja za njeno gizdayo telesce. Pravijo tudi, da je enega mladega T. iz Ajdovščine s svojim lepim perjem tako zmešala, da je pustil v neki gostilni glavo, dežnik in vse, kar je premogel njegov žep.

Pravijo, da je prišla na Ustje neka visoka dama iz daljnih krajev, v katere je zletela kot mlada ptička. lastavička in tam našla čudežni vrelec, iz katerega se danes nabira zlate kapljice; baje jih je že mnogo nabrala! — Fantje pozor! Deklica je težko pristopna, ker jo varuje sedmeroglavi zmaj. Najprej je treba temu glave posekati, ali, stvar je taka, z ubitijem zmajem izgine tudi čudežni vrelec.

Pravijo istotam, da najbolj fliki-fluti Signorine bodo morale za pust doma ostati, ker je premalo »Gutstudierten« fantov in »džer Comune du balare«.

Pravijo, da izpod Kovka frajle hodijo zelo na široko, ker jim krilca ne zadevajo kolence.

Pravijo, da za pust se pripravljajo istotam velika harmonična veselica, na katero imajo vsi prost vstop, samo s gnorjine fliki-fluti morajo napraviti prošnjo na presvetlega »Čuka« za vstop.

Pravijo, da je v Kosezah M..... ki pri vsakemu plesu zija na oknu, ter prenaša pošto, v katerim ali s katero eden ali drugi pleše. Če jo Čuk zavoha še v drugo, jo bo že zagrabil, ampak ne tako, kakor so črnosrajčniki zgrabili za voglom ponočnega mačka z njegovo ljubico, temveč jo bo prijel s svojimi dolgimi kremplji pa jo bo držal pri oknu do zjutraj.

Pravijo, da se je trnovski brezobnež prekvartiral radi boljše polovice; toda pozor, ker Čuk vse vidi.

Pravijo, da so gospodične iz Paternala v Buenos Aires začele 'asje striči na melono, zato da bi se fantom bolj priljubile. Čuk je bil tam in bi se kmalu zaljubil v to najmodernejšo lrizuro.

Pravijo istotam, da gospodične zelo točno zahajajo k pevskim vajam, le ples jih včasih ustavi tja do polnoči.

Pravijo loška dekleta, da one se nič ne kesajo zaradi praznikov, ker jih je bilo toliko zaporedoma, ali se kesajo zaradi šolnov, ker so toliko plesale, da so pete kazale.

Pravijo, da polomijo pri Sk: mnogo metelj na hrbtih.

Pravijo, da nameravajo v Šmarjah radi manjših stroškov napraviti vrvi za stolpno uro iz kurjih črev.

Pravijo, da se je s kanalskega Vrha neka frajlica celo jezila na Čuka, ker jo je videl, kako je po snegu plesala. Čuk vse vidi in vse ve, po snegu peštati se ne sme.

Pravijo, da je na kanalskem Vrhu toliko stricov, kakor na sejmu sv. Andreja v Gorici koštrunov.

Pravijo v Dobrem polju, da se je ustavilo izdelovanje mobilije za gozdni osad.

Pravijo na Casa Forestale, da gospodu inštruktarju ne ugaja več tukajšnji nežni ženski spol. Čuk je celo slišal, da bo ta človek prestopil v redovniški stan in se preselil u Rumunijo.

Pravijo, da ko v Topolcu tango zaplečejo, zagrnejo okna in zaklenejo vrata, nato pa začnejo plesati polštertane. Gostilničarka more pa posmetati ostanke za njimi.

Pravijo, da je v neki idrijski brivnici začel nekdo sekati človeško meso.

PESEM OD NAS.

To so priznali vsi mirni ljudje, da v naši Kurji vasi sta hišci le dve. Daleč okrog ni lepših ljudi, kot fantje in dekleta iz Kurje vasi. Na citre, harmoniko godemo mi prepelica in brlez okrog se vrtil. Aufbiks mi kliče, odgovori pa nam glas, kurjevci bežite, zdaj ni več za špas. Se deklice prestrašijo, pa prosijo doma, sveti Matevž, svet Andrej, pomagaj ta vidva! Brezove metle vzemita v roké, z grič pometita, kar naše ni vse. Le pojdite gledat mamka tud' vi, da res pijanci niso vredni nobene časti. Zdaj je potekel predpustni lep čas, pros' mo Čuka na palci, da obišče tud' nas.

PISMO IZ ERZELIA.

Zdi se mi, da je čas, ko li ljudi jaz lahko malo orišem naša erzelijska dekleta, ki vse dolžijo dopisovanja v Čuka na palci, staro in mlado, veliko in malo, kikle in hlače in poleg vseh ljudi mene, ki sem pa lako nedolžen kot japonski cesar, ki za Čuka še ve ne, da izhaja. Uboge revice ker nimajo obstanke od hudega razburjanja in jeze. Pravijo, da jih Čuk obrekuje in novice nabira po vasi. Najraje bi list zaplenile, da bi nikoli več ne izhajal. Ker pa lega ne morejo narediti, se iz jeze pozdravljajo meslo — dober dan — s Čuk na palci. Poleg lega je pa orozarjam, da ti izlaknejo oči, kadar prideš v našo vas.

POGRESEK.

»Prvo kuharico si naimem«, je dejal gospod Kavs svoji ženi, ki ni izhajala z nobeno dekle. Šel je v pisarno, kjer se oddajajo službe in je vprašal neko deklico: »Kako dolgo ste bila v zadnji službi?« — »Tri leta.« — »Imate fanta?« — »Ne.« — »Ali ste zadovoljna s sto lirami mesečne plače?« — »Da.« »Dobro, sprejemem vas.«

Čez par dni je dejala gospa Kavs svojemu soprogu. Na eno vprašanje si bil pa čisto pozabil: »Tvoja kuharica namreč ne zna kuhati.«

NAROBE.

»Ali si želiš dober apelit k večerji?«

»Ne, jaz si želim vse bolj dobro večerjo k apelitu.«

PREDPOGOJ.

Gospod (novi kuharici), imate fanle?«

Kuharica: »Ne.«

Gospod: »Škoda. Potem ne morem sprejeti v službo. Za mene se boste težko pruridila, da boste dobro kuhala.«

POPOLNA VARNOST KALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%.

ker jih izplačuje takoj brez odpušči in brez odblika.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokovanjem obrestuje tudi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI
IDELOVANJE VINA ALBA

Bogata zbera finega vina v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo,

Bracchetto, Nebiolo, Asti

spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno

v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGAMARNA, Trg sv. Antona 7, GORICA

Manufaktura, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kopite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7